

سلام بچه های
خوب و مهربان

نگارش : مهتا بذرافکن

در یک روز قشنگ چند دانش آموز به جنگل اطراف شهر رفتند.
اما از چیزی که دیدند شگفت زده و ناراحت شدند..

گوشه و کنار جنگل پر از زباله بود.
رودخانه کثیف و بدبو بود و ماهی در آن دیده نمی شد.
درختها بریده شده و دیگر از جنگل انبوه خبری نبود .
همه جای جنگل جای روشن کردن آتش بود.
دیدن طبیعت در این وضعیت آنها را شاد نکرده و غمگین شدند.

سلام بچه ها
بچه نگاه کردند و درخت بزرگ و زیبایی دیدند.
با مهربانی و تعجب به او نگاه کردند و پرسیدند:
سلام ای درخت بزرگ.
درخت گفت: می بینم شما هم با دیدن حال
و روز جنگل خیلی تعجب کردید. ناراحت و
عصبانی شدید.
بچه ها گفتند: بله واقعا ناراحت کننده است.
ما هم ناراحتیم و هم عصبانی.
اینجا چه اتفاقی افتاده است؟
چرا همه جاکثیف و پر از زباله است و رودخانه
اینقدر بوی بد می دهد و کثیف است؟ درختها
کم و بریده شده اند.. بعضی ها اینجا آتش
روشن کرده اند!

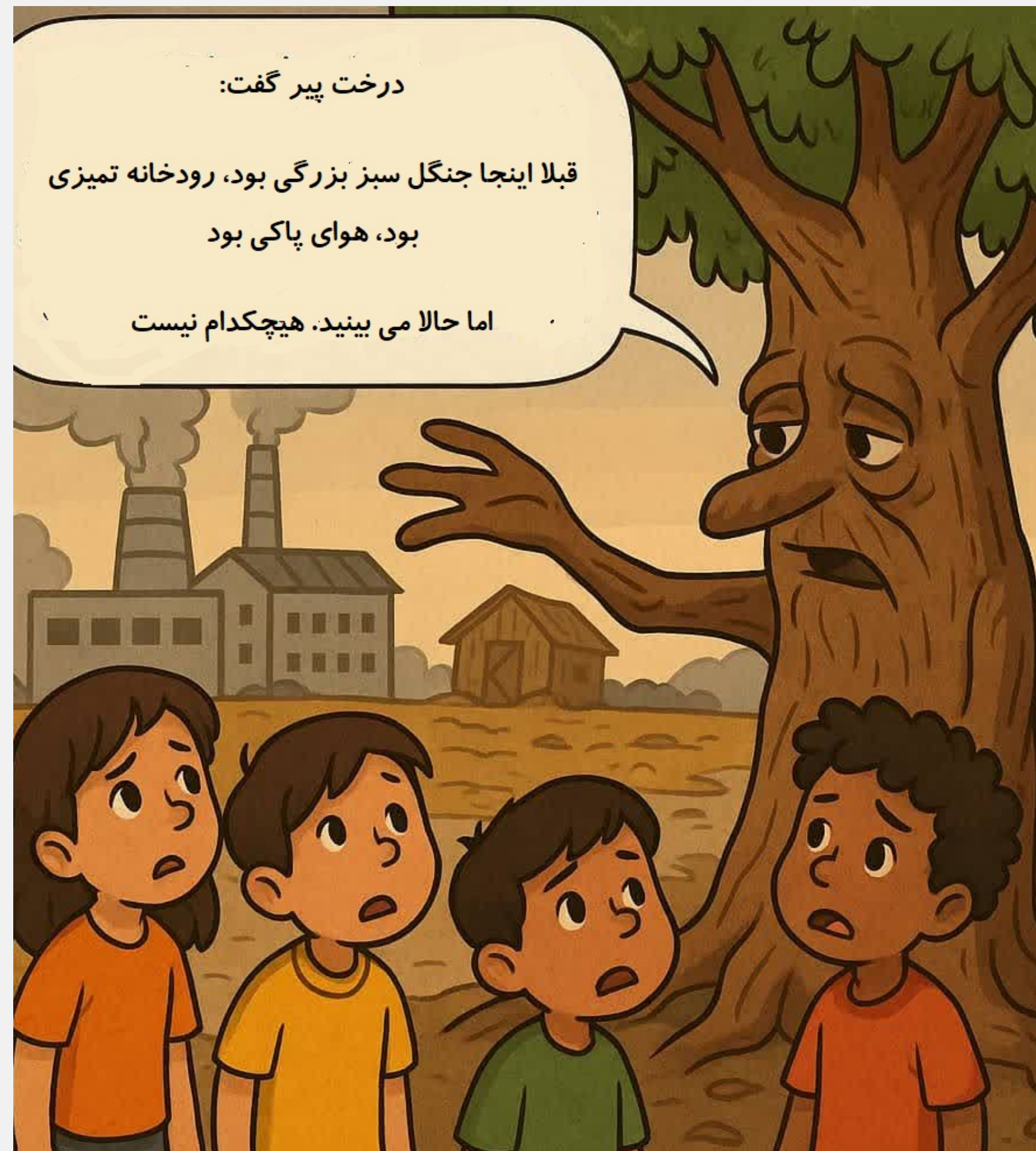
قبلا جنگل بزرگ و سرسبزی بود. اما آدمها درختها را بریدند و جای آنها درختی نکاشتند. آنها باعث شدند که وسعت جنگلها کم شود.

انسانها با ریختن پساب آلوده کارخانه ها و حتی بیمارستانها و زباله ها رودخانه ها را آلوده کرده اند. بعضی ها زباله ها را در جنگل می ریزند. انگار جنگل سطل زباله است.

یادم می آید آن روزگاری که همه چیز پاک و درخشان بود و بچه های هم سن شما در آب رودخانه بازی و شنا می کردند.

اما الان آب آلوده است و برای شما ضرر دارد. قبلا حتی در آب رودخانه مردم ماهیگیری می کردند. الان ماهی ها مرده اند.

ای بچه های عزیزم کاش هنوز جنگل پر درخت و رودخانه پاک بود و شما هم شاد و خوشحال بودید.

بچه ها از درخت پرسیدند : چه کسانی باعث این همه خرابی شده است ؟

درخت گفت: کارخانه ها و شرکتها و حتی بیمارستانها که زباله های خطرناک و سمی را بدون تصفیه در آب رودخانه رها می کنند.

مسئولان و مدیران و نمایندگان شهر و روستا که به این تخریبا بی توجه هستند. آنها به تخریبگرها اجازه و فرصت تخریب می دهند. و حتی ممکن است والدین شما باشند.

مردم عادی و مسافران که برای تفریح و گردش می آیند و زباله ها را همین جا رها می کنند.

همه این افراد به ما و حقوق شما کودکان که نسل آینده هستید ظلم می کنند.

درخت گفت : بروید با معلم تان روزنامه دیواری درست کنید
در باره تغییرات اقلیمی و حقوق بچه ها به مردم هشدار دهید
بعضی از مردم آگاهی ندارند. اگر آگاه شوند رفتارشان تغییر
می دهند

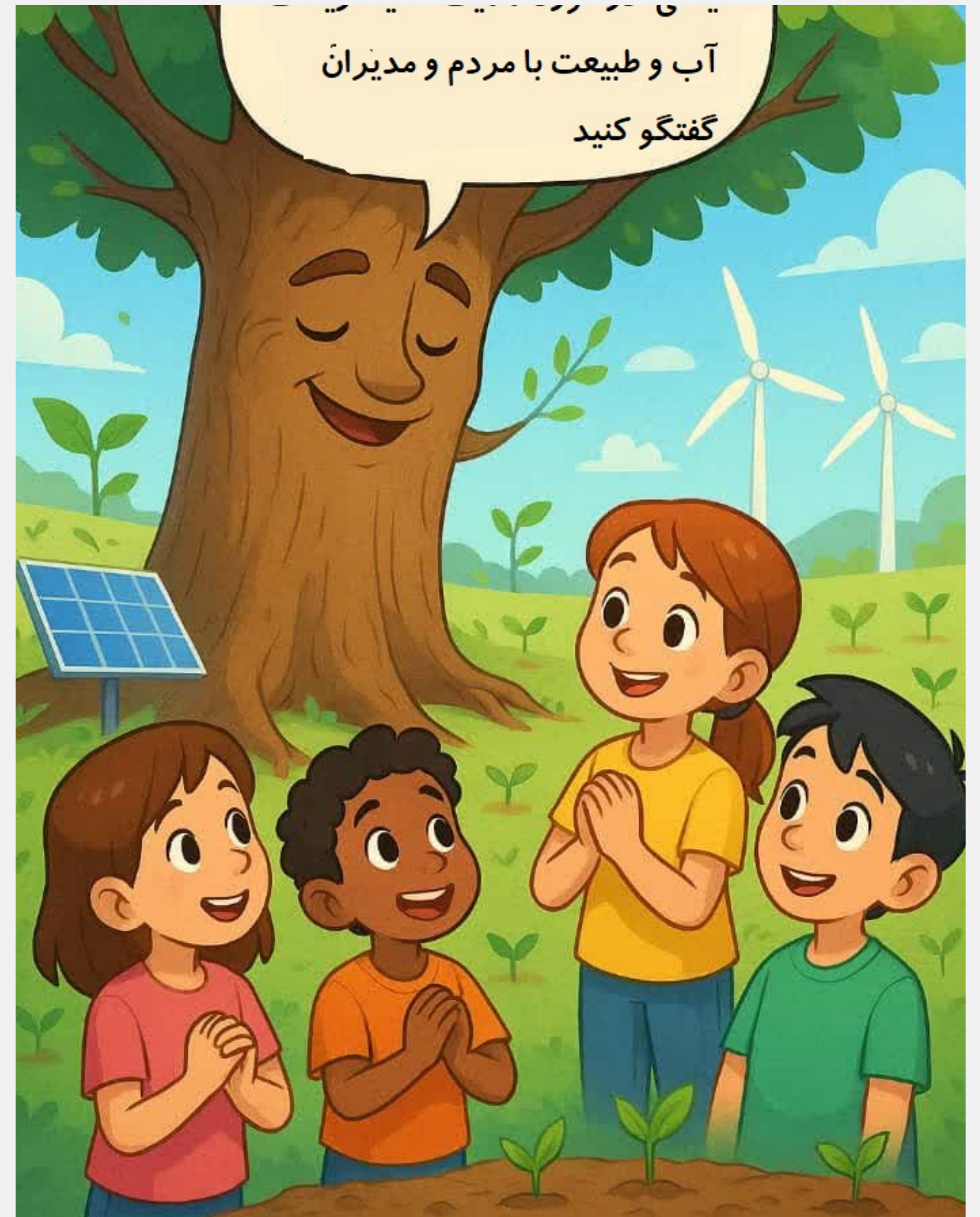
بچه ها گفتند : کاش ما می توانستیم به تو و جنگل و رودخانه کمک کنیم دوباره سرزنده شوید.. درخت گفت : شما می توانید.

مثال می توانید کنشگر شوید. کنشگر کسی است که از راه قانونی و دانش و خلاقیت کمک می کند که وضعیت سیاره و ما زیستمندان بهتر شود.

کنشگران جامعه را نسبت به پیامدهای خطرناک اعمال انسانها که موجب تخریب محیط زیست و منابع آب می شود آگاه می کنند. مردم که آگاه شوند اول خودشان رفتارهای آسیب زننده را ترک می کنند. و بعد از مسئولان می خواهند جلو تخریبگری بگیرند و برای پاکسازی محیط زیست اقدام کنند.

بچه ها گفتند: با این کار حال شما خوب می شود؟ درخت گفت : اگر مداوم باشد و همه مردم با هم متحد شوند خیلی بهتر می شود.

بچه ها پرسیدند : خب ما برای شروع چکار کنیم؟
درخت گفت : باید از معلم یا والدین تان کمک
بگیرید. شما باید به آنها بگویید که آنها برای حقوق
شما که نسل آینده هستید باید کاری کنند.
مثلا برای شما شعارهایی درباره تغییرات اقلیم،
خطرات آلودگی آب ، ارزشهای آب، خطرات هوای
آلوده، خطرات قطع درختان و جنگل زدایی، اهمیت
حقوق نسل آینده بنویسند و شما بوسیله آنها مردم
را آگاه کنید.
داشتن هوای پاک، آب پاک، جنگل زیبا، زمین پاک
حق شما بچه هاست.
باید همه مردم و مسئولان این را بفهمند.
شما بچه ها باید با آنها گفتگو کنید و از هنر،
داستان، نقاشی ، نمایش و روزنامه دیواری استفاده
نمایید.

بچه ها در راه بازگشت به خانه در مورد این که از کجا شروع و چه کار کنند با هم مشورت کردند.

پارسا گفت : بچه ها هیچ فکر کرده اید که والدین ما دانش آموزان یکی از همان مسئولان و مدیرانی است که در آلودگی نقش دارد؟

نیما گفت : درست می گویی ما از خانه خودمان باید برای حقوق مان کنشگری را آغاز کنیم. ممکن است والدین ما یکی از مدیرانی باشد که بتواند جلو تخریب را بگیرد.

روز بعد بچه ها در مدرسه با معلم شان در مورد سخنان درخت پیر و ایده های خودشان گفتگو کردند. معلم شان آنها را راهنمایی کرد.

قرار شد اولین اقدام برای عدالت اقلیمی از جمعه همان هفته آغاز شود.

بچه ها صبح زود روز جمعه به طرف جنگل حرکت کردند .

آنها پوسترهایی را آماده کرده و روز تعطیل که جنگل شلوغ بود در دست گرفته و با مردم گفتگو کردند.

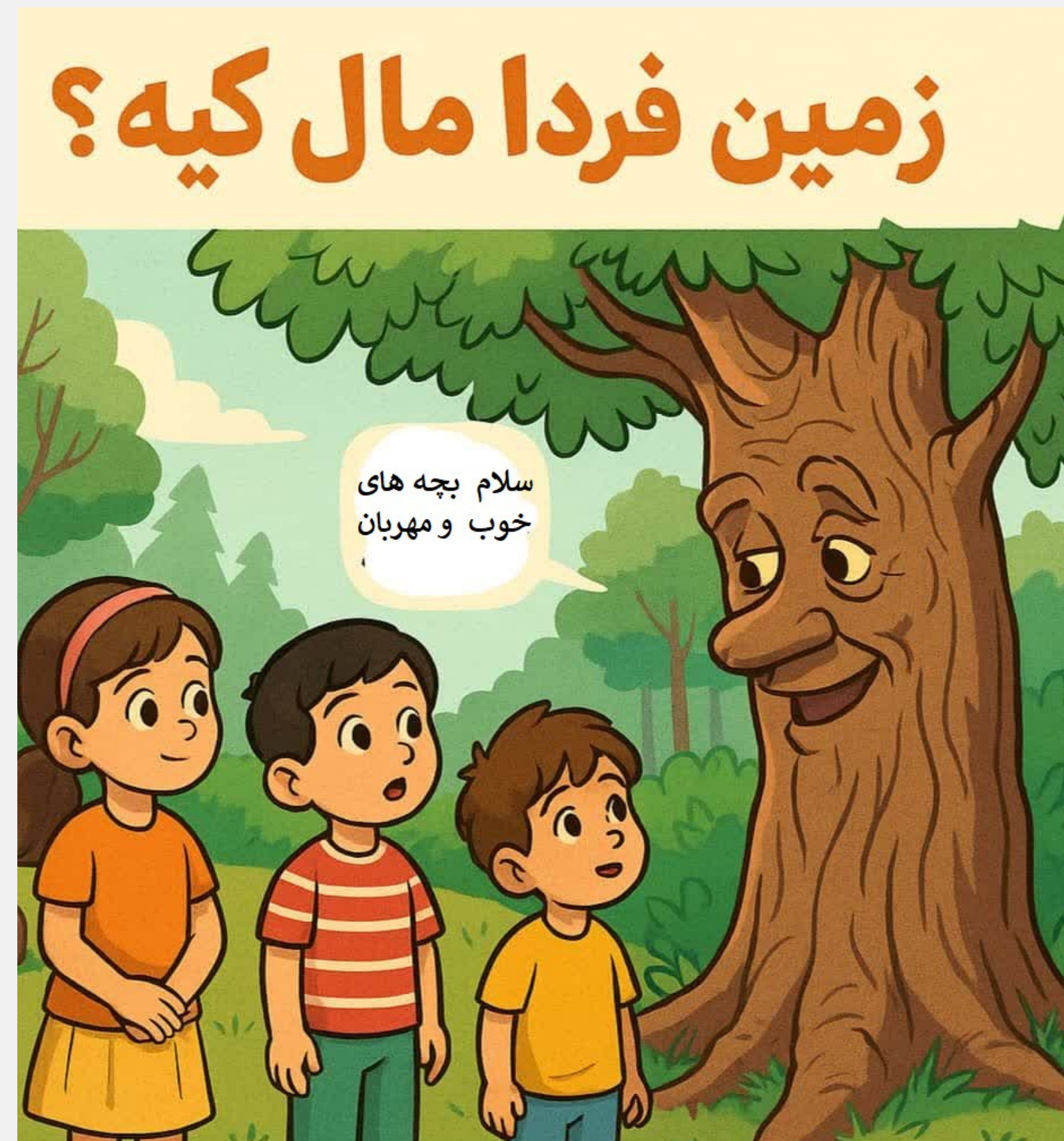
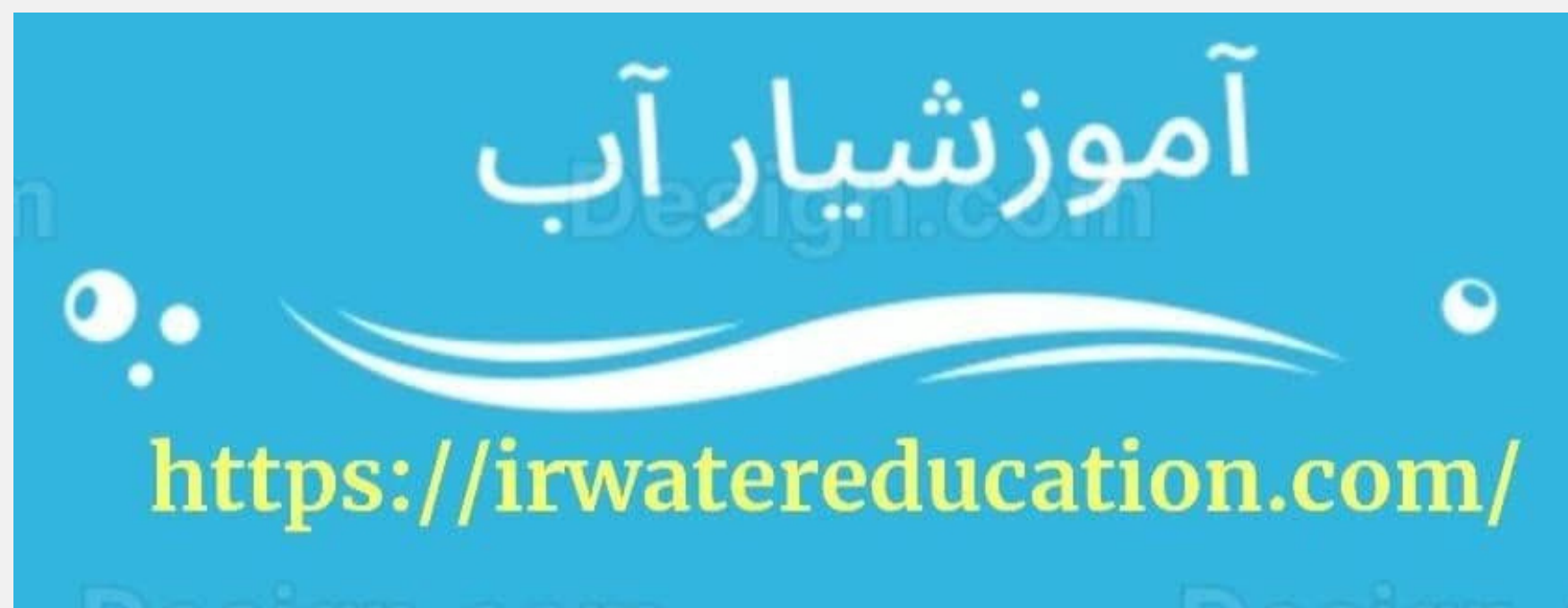
مردمی که آگاه می شدند و تلاش کودکان را برای نجات رودخانه و جنگل می دیدند، زباله هایشان را با خود به خانه بردند.

بچه ها که نتیجه اولین اقدامشان را می دیدند شاد شدند.

آنها تصمیم گرفتند از تعداد زیادی از دانش آموزان برای همراهی دعوت کرده و کنشگری را از خانه و مدرسه آغاز کنند.

پایان

<https://irwatereducation.com/>